

Τυνησία → Κάιρο → Βεγγιά

Οι ρυθμοί της Ιστορίας

του Σάββα Μιχαήλ

Οι ρυθμοί της Ιστορίας έχουν δραματικά επιταχυνθεί στις αρχές του 2011: τον Γενάρη η δικτατορία του Μπεν Αλί εκδιώχθηκε από την Τυνησιανική Επανάσταση που άναψε τις φλόγες της επανάστασης στην Αίγυπτο και σε ολόκληρο τον αραβικό κόσμο, από την Μαυριτανία, το Μαρόκο και την Αλγερία μέχρι την Υεμένη, το Μπακρέιν, το Ομάν, από τον Ατλαντικό μέχρι τον Ινδικό Ωκεανό.

Ακόμα και μετά την εκδίωξη των δικτατόρων της Τυνησίας και της Αιγύπτου, οι μάζες δεν σταμάτησαν τον επαναστατικό αγώνα. Αυτό φάνηκε καθαρά στη μεγάλη καντοποίηση των 100.000 στην Τυνησία, τις αιματηρές συγκρούσεις και την παραίτηση του Γκανούσι και στο δυνατό απεργιακό κίνημα της εργατικής τάξης στην Αίγυπτο που απήφισε τις στρατιωτικές διαταγές.

Οι ένοπλες συγκρούσεις στη Λιβύη και οι σφαγές του Λιβυκού λαού από το αποσυντιθέμενο καθεστώς του δικτάτορα Καντάφι, φίλου του Τόνι Μπλερ και του Μπερλουσκόνι, καθώς και η απειλή μιας ιμπεριαλιστικής στρατιωτικής, «ανθρωπιστικής» επέμβασης στην περιοχή, δεν μπορεί να διαχωρισθεί από την αναπτυσσόμενη Αραβική Επανάσταση, παράδες τις υπάρχουσες διαφορές.

Λιβύη

Το επαναστατικό προτσές πατού και πάντα είναι άριστο, όχι ευθύγραμμο. Η Επανάσταση δεν είναι ποτέ ομοιόμορφη, παίρνει διαφορετικές μορφές μέσα σε διαφορετικούς κοινωνικούς σχηματισμούς, συμπεριλαμβάνοντας και εκείνους μιας περιοχής που μοιράζεται ένα κοινό ιστορικό υπόβαθρο.

Ο μετα-οθωμανικός αραβικός κόσμος κατατεμαχίστηκε εσκερμένα από τον Βρετανικό, τον Γαλλικό και τον Ιταλικό ιμπεριαλισμό και αργότερα από τις ντόπιες φεουδο-καπιταλιστικές και στρατιωτικές κυβερνώσες ελίτ. Το ιστορικό καθήκον για μια αραβική πολιτική ενότητα που ετέθη από τους νασιρικούς και τους μπααθιστές δεν μπορούσε παρά να αποτύχει να εκπληρωθεί από τους ίδιους και από την καθυστερημένη αραβικήμπορζουαζία, δεμένη με χιλιούς δεσμούς με τον παγκόσμιο ιμπεριαλισμό.

Αυτό που ξετυλίγεται τώρα είναι η άνοδος των αραβικών μαζών όχι μόνο ενάντια στους μονάρχες και τους εμίρηδες αλλά, πρώτα απ' όλα, ενάντια στα καθεστώτα που διαμορφώθηκαν μέσα από την αντι-αποικιακή αφύπνιση του '50 και του '60 και μετά συνθηκολόγησαν με τον ιμπεριαλισμό για να υπηρετούν τα δικά τους αδιόφευγα συμφέροντα.

Η βίαιη αποκαθίλωση του Αραβικού εθνικισμού παίρνει μια ιδιαίτερα βίαιη μορφή στη Λιβύη εξαιτίας των αρχαίων δομών μιας φυλετικής κοινωνίας, που διατήρησε το καθεστώς Καντάφι.

Το εργατικό δυναμικό ήταν εισαγόμενο από το εξωτερικό και τώρα εκκενώνει τη χώρα. Αντίθετα, στην Τυνησία το προλεταριάτο παίζει αποφασιστικό ρόλο από την αρχή της επανάστασης και στην Αίγυπτο προετοίμασε το έδαφος και παρεμβάνει από τις αρχές του Φλεβάρη.

Η βιαιότητα του εμφυλίου πολέμου στη Λιβύη που θυμίζει πολέμους ανάμεσα σε φυλές στην Αφρική, και η ύπαρξη ενός δυνατού ισλαμικού στοιχείου, που συντρίφθηκε στα μέσα της δεκαετίας του '90 αλλά ποτέ δεν εξολοθρεύτηκε αντανακλά τις πρωτόγονες συνθήκες που άφησε ανέπαφες ο «Τρίτος Δρόμος» του Καντάφι.

Ο Λίβυος δικτάτορας, για μια ολόκληρη περίοδο, έπαιζε το ρόλο ενός βοναπάρτη που ισοροπούσε ανάμεσα σε συγκρουόμενα συμφέροντα, στο εσωτερικό ανάμεσα σε διαφορετικές φυλές και γένη, στο εξωτερικό ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό, τις αραβικές μάζες και

τις άλλες αντι-ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου και της ανόδου των εθνικών αγώνων στην περιφέρεια.

Τα όρια αυτής της εξισορρόπησης εξαντλήθηκαν με την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση και την κρίση της, την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, την αναζωπύρωση της πολεμικής επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού και του σιωνισμού στη Μέση Ανατολή και την κεντρική Ασία. Το καθεστώς Καντάφι, που του λείπει μια πραγματική κοινωνική λαϊκή βάση, συνθηκολόγησε με τον ιμπεριαλισμό, με τον πιο ανιδιαστικό τρόπο, ιδιαίτερα κατά την τελευταία δεκαετία. Ενώ κατά την πρώτη περίοδο πέταξε έξω την αμερικανική βάση Γουίλας και εθνικοποίησε τις πετρελαιοπηγές, τώρα, ο Καντάφι και η διεφθαρμένη κλίκα του ξεπούλησε την πετρελαιοπαραγωγό χώρα πρώτα απ' όλα στις μεγάλες εταιρείες της Βρετανίας και της Ιταλίας.

Ο παλιός «δαίμονας» της Δύσης μεταμορφώθηκε στον αγαπημένο των κυρίαρχων στο Λονδίνο, το Παρίσι και τη Ρώμη.

Είναι επείσχυνο, αλάνθαστο σύμπτωμα πολιτικής και ηθικής χρεοκοπίας, το γεγονός ότι ο Τσάβες και ο «Σοσιαλισμός του 21ου αιώνα» του, ή στην Ελλάδα ο «ελευθεριακός» Τάκης Φωτόπουλος και η «Περιεκτική Δημοκρατία» του, τού δίνουν υποστήριξη, ελάχιστα «κριτικοί» ή κρυμμένοι κάτω από το πέπλο μιας «ουδετερότητας μεταξύ των δύο εμφυλίων στρατοπέδων», στο όνομα του αντι-ιμπεριαλισμού. Ο ριζοσπαστικός «σοσιαλιστικός» ή

«αναρχικός» αντι-ιμπεριαλισμός που δεν θίγει τον καπιταλισμό, συμμερίζεται τώρα την τύχη του ριζοσπαστικού αστικού εθνικισμού στην άδοξη αλλά ματοβαμμένη πτώση του.

Ο Καντάφι είναι ο άνθρωπος του ιμπεριαλισμού, ακόμα κι αν τώρα αυτός υποκριτικά τον εγκαταλείπει. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο ιμπεριαλισμός έχει τους υποστηρικτές του στο στρατόπεδο της αντιπολίτευσης (μεταξύ των πρώ-

ην κανταφικών αξιωματικών, των ισλαμιστών ή των αστών εμγκρέδων) και προετοιμάζει την επέμβασή του σ' αυτή την νευραλγική στρατηγική περιοχή ενάντια στην Αραβική Επανάσταση και σε υπεράσπιση του σιωνιστικού κράτους που βρίσκεται σε κρίση. Αλλά για να πολεμήσει κανείς πραγματικά τον ιμπεριαλισμό στην περιοχή πρέπει να υποστηρίξει το δίκαιο αγώνα του λιβυκού λαού για τη συντριβή του τυράνου.

ζη → Αθήνα → Ουισκόνσιν

ας έχουν επιταχυνθεί

Ήδη, οι εξεγερμένοι στη Βεγγάζη μιλώντας στο Al Τζαζίρα (το έδειξε και η ελληνική τηλεόραση) κατήγγειλαν «τη Δύση που θέλει να επέμβει με μοναδικό σκοπό να κλέψει το αραβικό πετρέλαιο» και επέμεναν ότι πρέπει οι ίδιοι, μόνοι τους, με τα δικά τους μέσα να αντιμετωπίσουν τον δικό τους εκθρό.

Η εργατική τάξη πρώτα απ' όλα στις χώρες του ΝΑΤΟ, έχει καθί- κων να σταματήσει κάθε ιμπεριαλι- στική επέμβαση και να σταθεί στο

πλευρό των επαναστατών, σε σύ- γκρουση με τις φιλοϊμπεριαλιστι- κές δυνάμεις και καλώντας για ένα πρόγραμμα Διαρκούς Επανά- στασης στη χώρα, στην περιοχή και διεθνώς.

Επανάσταση και Κρίση

Ενώ εκατομμύρια καταπεσμέ- νων στην περιοχή και σ' όλο του

κόσμο αλλά και οι άρχουσες τά- ξεις, αναγνωρίζουν τον επαναστα- τικό χαρακτήρα των γεγονότων στο Μαγκρέμπ και σ' όλη την Αρα- βική κερσόνησο, ορισμένοι επαγ- γελματίες πεσιμιστές της αριστε- ράς (συμπεριλαμβανόμενης και της αποκαλούμενης εξωκοινοβου- λευτικής ή ριζοσπαστικής αριστε- ράς) προσπαθούν να αρνηθούν ότι αυτό που ξεδιπλώνεται μπροστά μας είναι μια επανάσταση, είτε γιατί αυτό δεν ταιριάζει με το σχή- μα τους για το πως θα έπρεπε να είναι μια «πραγματική» (!) Επανά- σταση είτε γιατί σ' αυτό δεν ηγεί- ται ένα... κομμουνιστικό κόμμα.

Το σταλινικό ΚΚΕ στην Ελλάδα, αποσιωπώντας απ' τα συμφραζόμενα και διαστρεβλώνοντας το πολύ γνωστό τσιτάτο του Λένιν ότι η επανάσταση χαρακτηρίζεται από την «μεταβίβαση της εξουσίας από μια τάξη σε μια άλλη τάξη» παρα- λείπει αναρίθμητα κείμενα του Λέ- νιν που μιλάνε για την επανάσταση σαν μια περίοδο κοινωνικού μετα- σχηματισμού, όπου μέσα από συ- γκρούσεις, μπορεί να οδηγήσει εί- τε στη μεταβίβαση της εξουσίας από μια τάξη σε μια άλλη (κοινωνι- κή επανάσταση) είτε από ένα τμή- μα μιας τάξης σ' ένα άλλο (πολιτι- κή επανάσταση) είτε να πτηθεί. Το γεγονός ότι η Ρώσικη Επανά- σταση του 1905 νικήθηκε δεν ση- μαίνει ότι δεν ήταν επανάσταση.

Άλλοι (βλέπε το άρθρο του Πέ- τρου Παπακωνσταντίνου στο ΠΙΠΝ της 20 Φλεβάρη) «λυπούνται» που αυτό που έχουμε ακόμα στην Αίγυπτο είναι «στην καλύτερη περίπτωση» μια εξέγερση, όχι μια επανά- σταση. Ο ίδιος συγγραφέας, σ' ένα άλλο άρθρο του, ως ανταποκριτής

της εφημερίδας «Καθημε- ρινή», σωστά τονίζει ότι η πρώτη λέξη που μαθαίνεις φτάνοντας στη Μέση Ανα- τολή τώρα είναι «θάουρα», επανάσταση...

Οι επαναστάτες μαρξι- στές δεν έχουν κανένα δι- σταγμό: όπως τονίσαμε σε άρθρο μας στη «Νέα Προο- πτική» της 19 Φλεβάρη, δεν έχουμε να κάνουμε απλά με μια Αραβική Επανάστα- ση· η επανάσταση στον αραβικό κόσμο χτυπά τις πύλες της Ευρώπης. Ο ελ- ληνικός Δεκέμβρης του 2008 ήταν το προανάκρου- σμα –η «πρώτη πολιτική έκρηξη της τρέχουσας πα- γκόσμιας οικονομικής κρί- σης», σύμφωνα με τη γνω- στή κρίση του κακόφημου

Ντομνίκ Στρος Καν, προαναγγέλο- ντας τις επερχόμενες επαναστατι- κές εκρήξεις. Έχουμε μπει σε μια νέα φάση της παγκόσμιας επανά- στασης, που τροφοδοτείται από το βάθεμα της παγκόσμιας καπιταλι- στικής κρίσης που ξέσπασε το 2007.

Είναι σημαντικό και ζωτικό να αναγνωρίσουμε τον επαναστατικό χαρακτήρα των αναταραχών στον αραβικό κόσμο. Αλλά δεν είναι αρ- κητό. Πρέπει, σαν μαρξιστές, να εγκαθιδρύσουμε τη διαλεκτική σύνδεση αυτών των πολιτικών γε- γονότων, μείζονος ιστορικής ση- μασίας, με τους υλικούς όρους δυ- νατότητας μέσα στην τρέχουσα παγκόσμια κρίση.

Μετά την κατάρρευση της Λέ- μαν Μπράδερς και την άμεση απειλή διάλυσης του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος το φθινόπωρο του 2008, οι προσπά-θειες των καπιταλιστικών κρατών και των κεντρικών τραπεζών να την εμποδίσουν με ενέσεις τερα- στίων ποσών ρευστότητας και «πα- κέτων διάσωσης», μια διαδικασία που παροξύνθηκε παραπέρα με τη λεγόμενη «ποσοτική χαλάρωση 2», την οποία αποφάσισε η Αμερικάνι- κη Ομοσπονδιακή Τράπεζα το Νο- έμβριο 2010, παρήγαγε γιγάντιες κερδοσκοπικές φούσκες και ένα γιγάντιο παλινδρομικό κύμα πληθω- ρισμού προς τα λεγόμενα BRICS και τις χώρες του Νότου. Τα απο- τελέσματα ήταν ένα νέο άλμα στις τιμές των ενεργειακών πηγών και των τροφίμων που έβαλε φωτιά στον συσσωρευμένο δυναμισμό στις αραβικές χώρες με τους τεράστι- ους εξαθλιωμένους, σε συνθήκες χρόνιας ανεργίας.

Η ίδια διαδικασία της επέκτα- σης τω ελλειμμάτων και των χρεών μετά το 2008 έχει προκαλέσει τον εφιάλτη της κρίσης χρέους στην Ευρωζώνη και τη μη-βιώσιμη δημο- σιονομική κρίση στην Αμερική.

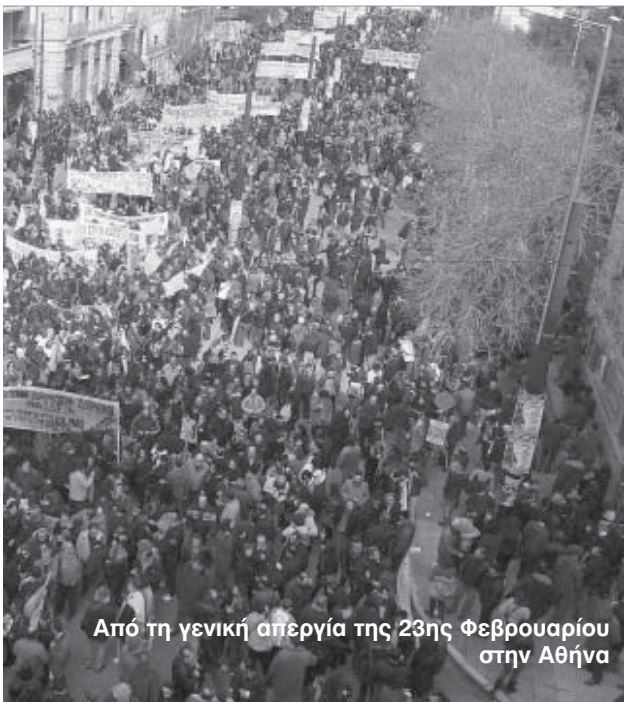
Η Συντονιστική για την Επανά- δρυση της 4ης Διεθνούς έχει πα- ρακολουθήσει και αναλύσει βήμα το βήμα αυτές τις διαδικασίες κά- νοντας ορθές προγνώσεις.

Γενική απεργία στην Ελλάδα

Η νέα μαζική γενική απεργία στην Ελλάδα στις 23 Φλεβάρη 2011 δεν ήταν μια επανάληψη των προηγούμενων 10 γενικών απερ- γιών που έγιναν τον προηγούμενο χρόνο. Όχι μόνο ο αριθμός των συμμετεχόντων στη διαδήλωση στην Αθήνα την ημέρα της απερ- γίας ήταν μεγαλύτερος –ακόμα και από την τεράστια κινητοποίηση της 15ης Δεκεμβρίου 2010– αλλά έχει αλλάξει και το επίπεδο της κοινωνικής συνείδησης. Το 2010 υπήρχε η αυταπάτη ότι με μια απλή έκφραση μαχητικότητας, όπως στη γενική απεργία του 2001 κατά του νομοσχεδίου Γιαντίτση, θα μπορούσε να αποτραπεί η κοινωνι- κή καταστροφή. Στη συνέχεια, φούντωσε η απογοήτευση, καθώς αυτές οι μέθοδοι και η χειραγώγη- σή τους από την προδοτική γρα- φειοκρατία της ΓΣΕΕ απόδειχτη- καν εντελώς αναποτελεσματικές. Σήμερα οι πάντες ζουν μέσα στην κοινωνική καταστροφή και βλέ- πουν ότι αυτό θα συνεχιστεί επ' αόριστον, κατά το θέλημα της κυ- βέρνησης ΠΑΣΟΚ και της Τρόι- κας. Το σύνθημα για την ανατροπή της ήταν κεντρικό και καθολικό σ' αυτή τη διαδήλωση. Αλλά αυτό που λείπει ακόμα για την πλειοψηφία του κόσμου είναι μια πειστική στρατηγική και τακτική δεξόδο.

Οι σταλινικοί του ΚΚΕ με τις κω- ριστές, πειθαρχημένες, αλλά ακίν- δυνες για την κυβέρνηση κινητοπι- ήσεις του ΠΑΜΕ δεν αντιπροσω- πεύουν καμιά εναλλακτική λύση. Στις 23 Φλεβάρη το τμήμα της πο- ρείας που ακολούθησε τα πρωτο- βάθμια σωματεία, τα κοινωνικά κι- νήματα και τις οργανώσεις της εξω- κοινοβουλευτικής αριστεράς ήταν πολυπληθέστερο από το ΠΑΜΕ, που συγκεντρώθηκε στην Ομόνοια στις λίγο μετά τις 11 π.μ. και διαλύ-θηκε ειρηνικά στο Σύνταγμα λίγο μετά τις 12 το μεσημέρι.

Συνέχεια στη σελ. 10

Από τη γενική απεργία της 23ης Φεβρουαρίου στην Αθήνα